

Знамъ—Мога.

Приказка отъ А. С. Пушкинъ,

Живѣлъ нѣкога нѣкакъвъ си богаташъ, тежъкъ и важенъ. Наричали го Магарешка глава. Веднѣжъ той излѣзълъ да се разходи по пазара. Насреща му вървѣлъ единъ момъкъ едъръ, силенъ, хубавъ. Той си вървѣлъ така и самъ не знаялъ кѣде отива.

— Добъръ день, момко,
— казалъ Магарешката глава.
— Далъ ти Богъ добро,
— отгозорилъ момъкътъ.

— Какъ те викатъ,
момко.

— Името ми е Знамъ—
Мога.

— А-а! — помислилъ си
Магарешката глава, — да
имамъ такъвъ слуга не е лошо.

И той попиталъ:

— Искашъ ли да се ценишъ у мене за слуга.

— Искамъ, — рекълъ Знамъ-Мога.

— Да, но ти навѣрно искашъ скъпо . . .

— Не, господарю, колкото ми дадешъ.

— Презъ день хлѣбецъ, презъ день каша, — дово-
ленъ ли си, — рекълъ Магарешката глава.

— Добре! . . . Съгласенъ съмъ, но и друго нѣщо
искамъ. Въ края на годината да ти удара две плесници.

— Пакъ евтинъ слуга ще имамъ, — помислилъ
Магарешката глава и се съгласилъ.

Знамъ-Мога станалъ слуга въ домътъ на Мага-
решката глава и почналъ да работи. Всичко му идѣло
отъ ржка. Добитъка гледалъ, оралъ, жъналъ, готвѣлъ,
децата гледалъ.

Работилъ Знамъ-Мога денонощно. Почивка не знаялъ.
Въ сламата спи и яде презъ день каша, презъ день хлѣбецъ.

Въ дома на Магарешката глава всички го обикнали.
Децата си играли съ него съ радостъ. Жената на Мага-
решката глава не могла да се нахвали отъ слугата. Само
Магарешката глава се мръщѣлъ и всѣки день мислѣлъ